

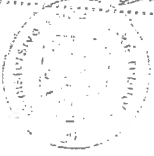
Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

dne 4. 1. 2017

ŘÍŠŤ

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 13. 1. 2017
podpis: *Božo*

MVCRP017N3MZ

V Praze dne 30. 12. 2016
Č.j.: MV-141559-4/VS-2016

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.:

0898r

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu nezletilé nar. 29. 6. 2012, Praha - Česká republika, (dále jen „žadatelka“), který za ni podal jako zákonný zástupce I nar. Mairim - Rusko oba státní občané Ruska, oba trvale byt. rozhodnutí odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 7. 9. 2016, č. j.: VS-10126/835.3/2-2014, jímž nebylo podle § 11 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), vyhověno žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl **t a k t o**:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Dne 13. 10. 2014 podal otec žadatelky jako její zákonný zástupce prostřednictvím Úřadu městské části Praha 13 žádost o udělení státního občanství České republiky. Souhlas druhého rodiče - matky s úředně ověřeným podpisem je součástí spisového materiálu. Ministerstvu vnitra byla předmětná žádost doručena dne 14. 11. 2014. Žadatelka žije ve společné domácnosti s rodiči, jež jsou státními občany Rúska, a se třemi sourozenci. Dne 7. 11. 2012 byl žadatelce na základě poskytnuté mezinárodní ochrany udělen na území České republiky azyl.

II.

Ministerstvo vnitra žádost žadatelky posoudilo v návaznosti na naplnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky podle § 13 a § 14 zákona o státním občanství České republiky, přičemž po komplexním zvážení všech podkladů žádosti žadatelky nevyhovělo. Ministerstvo vnitra konstatovalo, že žadatelka neprokázala, že by byla v České republice integrována z hlediska rodinného. Ministerstvo vnitra v souladu s judikaturou správních soudů zohlednilo, že rodiče žadatelky, na kterých je dosud zcela závislá, jsou státními občany Ruska, kteří o udělení státního občanství České republiky nežadají, neboť nesplňují podmínky pro jeho udělení. Ministerstvo vnitra tedy upřednostnilo tzv. zásadu jednotného státního občanství v rodině, resp. zásadu jednotného státního občanství rodičů a dětí. Ministerstvo vnitra dále uvedlo, že žadatelka nesplňuje ani podmínky stanovené v § 14 odst. 1 písm. a) a § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, přičemž Ministerstvo vnitra dané podmínky žadatelce neprominulo.

III.

Proti shora uvedenému rozhodnutí Ministerstva vnitra podal zákonný zástupce žadatelky včasný rozklad, v jehož v úvodu zopakoval závěry Ministerstva vnitra uvedené v napadeném rozhodnutí. Pokud se týká Ministerstvem vnitra konstatované nedostatečné sociální integrace žadatelky, zákonný zástupce žadatelky uvedl, že je sice pravda, že žadatelka je ještě malá. Nicméně k tomu zákonný zástupce žadatelky dodal, že pokud se Ministerstvo vnitra domnívá, že sociální integrace je „vlastní“ až člověku od určitého věku, pak by mladším dětem mělo být umožněno tuto podmínku prominout, anebo by měla být posouzena v kontextu sociální integrace starších členů rodiny. Použití zdůvodnění založené paušálně pouze na věku by neumožnilo splnit tuto podmínku žádnému dítěti.

Zákonný zástupce žadatelky v rozkladu dále uvedl, že z rozhodnutí Ministerstva vnitra vyplývá, že žadatelka dále nespĺňuje podmínky závisející na věku, kdy při rozhodování o možnosti jejich prominutí se Ministerstvo vnitra opírá o další podmínku, kterou však vyhodnocuje jako „nemůže mít vytvořeny“ opět z důvodu nízkého věku.

Zákonný zástupce žadatele dále uvedl, že není pravdou, že žadatelka je státní občankou Ruska, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí Ministerstva vnitra. K tomu zákonný zástupce žadatelky sdělil, že žadatelka se narodila v České republice v době, kdy byl jejím rodičům již udělen azyl. Žadatelka tak nemá a nikdy neměla ruský pas a fakticky je bez státního občanství.

K závěru Ministerstva vnitra o nedostatečné integraci žadatelky z hlediska rodinného zákonný zástupce žadatelky uvedl, že je pravda, že on ani matka žadatelky nejsou státními občany České republiky, Ministerstvu vnitra je však dobře známo, že opakovaně žádali o české státní občanství, přičemž jejich žádosti byly zamítnuty. V případě jejich rodiny je pak dle vyjádření zákonného zástupce žadatelky obtížné dodržet tzv. zásadu jednotného státního občanství v rodině - rodiče žadatelky a nejstarší bratr žadatelky jsou sice formálně občany Ruska, ale vzhledem k tomu, že jim byl udělen azyl, nemůžou a ani nechtějí reálně občanství Ruska nijak využít, nemají pasy a nemůžou do Ruska ani cestovat. Zákonný zástupce žadatelky pak zcela přesně nerozumí smyslu zákona v otázce „integrace z hlediska rodinného v České republice“. V této souvislosti se zákonný zástupce žadatelky táže, zda má státní občanství jednotlivých členů rodiny být snad jediným hlediskem, zda pro Ministerstvo vnitra není důležitý fakt, že celá rodina stabilně žije v České republice již od roku 2004, či že jsou rodina, která žije svorně a vychovává všechny děti řádně a v kontaktu s českým prostředím.

Zákonný zástupce žadatelky v rozkladu dále uvedl, že je sice pravda, že status cizince s uděleným azylem na území České republiky zajišťuje žadatelce veškeré základní potřeby a jistoty, přesto však usiluje o to, aby bylo žadatelce české státní občanství uděleno, a to právě proto, že žadatelka je bez státního občanství. Česká republika je celé rodině domovskou zemí, přičemž v této zemi touží docílit pocitu životní jistoty. Zákonný zástupce žadatelky pak nemůže souhlasit se závěrem Ministerstva vnitra, že není v zájmu žadatelky, aby jí bylo české státní občanství uděleno. S ohledem na výše uvedené zákonný zástupce žadatelky požádal o opětovné posouzení žádosti žadatelky.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra je se zřetelem k závěru rozkladové komise toho názoru, že v daném případě Ministerstvo vnitra postupovalo správně, když žádosti žadatelky o udělení státního občanství České republiky nevyhovělo, neboť udělení státního občanství České republiky brání zásada jednotného státního občanství rodiny. Ministerstvo vnitra v daném případě postupovalo plně v souladu s judikaturou správních soudů, která princip jednotného státního občanství rodiny v případě nezletilých žadatelů upřednostňuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j.: 4 As 142/2013-29), přičemž své rozhodnutí řádně a srozumitelně zdůvodnilo.

~~K námitkám uvedeným k rozkladu je třeba předně sdělit, že shora uvedená zásada jednotného státního občanství zohledňuje primární (existenční) vazby dítěte nízkého věku k rodičům, nikoliv k jednotlivým členům rodiny. V daném případě je tedy rozhodné, že rodiče žadatelky, na kterých je žadatelka ve svých pouhých 4 letech existenčně i citově zcela závislá, dosud státními občany České republiky nejsou. Zákonným zástupcem žadatelky namítaný dlouhodobý a stabilní pobyt na území České republiky či řádná a svorná výchova jejich dětí v kontaktu s českým prostředím nejsou pak pro posouzení věci relevantní. V této souvislosti ministr vnitra zdůrazňuje, že takový postup přitom nelze chápat tak, že by v daném případě byla zásada jednotného státního občanství rodiny absolutizována, jak naznačuje zákonný zástupce žadatelky. Ministerstvo vnitra naopak zohlednilo skutkové okolnosti případu, přičemž postupovalo plně v intencích výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Námitce zákonného zástupce žadatelky, že v jejich případě je těžké zachovat zásadu jednotného státního občanství v rodině, když rodičům žadatelky byl udělen azyl, ministr vnitra nemůže přisvědčit. Rozhodnutím o udělení azylu nepozbyli rodiče žadatelky automaticky ruské státní občanství. Stejně tak udělení azylu rodičům žadatelky nemá samo o sobě vliv na státní občanství žadatelky. Nelze tedy bez dalšího uzavřít, že žadatelka je osobou bez státního občanství. Pro jiné posouzení věci není relevantní ani námitka zákonného zástupce žadatelky, že spolu s matkou žadatelky opakovaně žádali o české státní občanství, když výsledkem tohoto řízení nebylo udělení českého státního občanství.~~

K námitce zákonného zástupce žadatelky stran prominutí naplnění sociální integrace mladším dětem, ministr vnitra uvádí, že takový postup zákon o státním občanství České republiky neupravuje. Ministr vnitra je pak toho názoru, že Ministerstvo vnitra nepochybil, pokud závěr o nedostatečné sociální integraci žadatelky v daném případě opřelo o její nízký věk. Sociální integrace žadatelky v daném období probíhá výhradně v rámci nejbližší rodiny, resp. prostřednictvím rodičů žadatelky, kteří jsou státními občany Ruska. O jakýchkoliv hlubších sociálních vazbách mimo rodinné prostředí nelze v právě posuzovaném případě hovořit. V tomto kontextu byla také Ministerstvem vnitra hodnocena sociální integrace žadatelky.

Ministr vnitra dále uvádí, že pokud Ministerstvo vnitra žadatelce neprominulo nesplnění podmínek podle § 14 odst. 1 písm. a) a § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky z důvodu nedostatečné integrace pro nízký věk 5 let a jiné státní občanství rodičů, pro kterou byla žádost zamítnuta jako celek, shledává takový závěr zcela srozumitelným.

Stran námitky, že udělení státního občanství je v zájmu nezletilé sotva pětileté žadatelky, ministr vnitra konečně v kontextu všeho již uvedeného poznamenává, že faktická vazba státního občana ke státu, promítnutá do požadavku hlubší sociální integrace a v případě máloletých dětí do zásady jednotného státního občanství v rodině, je nepochybně v zájmu jak státu, tak i jeho občana, nemá-li se státní občanství vyprázdnit na zcela formální pouto.

Ministr vnitra konstatuje, že v postupu Ministerstva vnitra při vyřízení věci neshledal pochybení, jež by mohlo vést ke zrušení napadeného rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 9. 2016, a proto na návrh rozkladové komise rozhodl o zamítnutí rozkladu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu nelze dále odvolat.

ministr vnitra

